

Ágh István

Barátok nevenapja (Egy régi vers beteljesedése)

*Akiknek nevenapját ünnepeltük,
eltűnődhetünk ötven év után,
ketten maradtunk hétből, mentegeztük
emlékeinket, akár a katonák
temetve társaikat menet közben,
Kornél vitéz s király druszája, István,
a somfaág s a babérkoszorú napján
koccinthatunk egymással legalább,
köszönjük az életben maradást
az Úristennek, mielőtt kinyúlnánk,
Döbrentei Kornél, július 3.*

*Mit mutat a naptár András-napon?
havas, szigeti síkon hajtunk egy sír felé,
téli verem, fordított nyári sátor
melyet a Duna-ág jeges fénnel karol,
innen már nincs út, mint volt a Ráday
utcából, a világból s önmagából,
mert minden siker vége valami
érte, miatta vesztett Eldorádó,
éjjelente egy kúria kapujából
kulcskereső matatást hallani,
55 év, Simonffy András, november 30.*

*Nyomasztó az István-napi karácsony
megfejthetetlen rossz hangulata,
a szív, melyet halottak napján operáltak,
nem ijesztgette már, mégis vigasztalan
látta a bajt, mintsem tudta volna,
mészárszék ablakán nézett annyi halál,
mint a szeméből, orrán át füstöt ontva
rágta a füstöt, őt meg belüli a rák,
de az igazi ok soha ki nem tudódik
bármilyen pontos is a diagnózis,
66 év, Bella István, december 26.*

*Ha megmentett egy fél világot, Ervin,
elképzelhetetlen volt, hogy meg ne mentsek,
mikor meglepte valami betegség,
a kínok kínját nem jósolta senki,
hiszen eleve gyógyított a szépség,
miként az könyveiből, mosolyából
százkilós szeretete szétsugárzott,
de mikor végül még lehetett látnom,
kreatúrává rombolta a szépszis,
hogyan lehet így egyszerre tönkremenni?
70 év, Lázár Ervin, április 26.*

*Neve hatalmat, dicsőséget jelent,
de László egy leválasztott szobában
kopott piros melegítőt viselt,
mint a Pénzügyőr SE röplabdása,
különben költő a kánonon kívül,
konkrét verset írt matematikából,
talán zseni, kinek fantáziája
néha már az örülettel határos,
ki mondaná meg, útjai közül
melyiken ért véget Nakonxipánban?
80 év, Marsall László, június 27.*

*Bálint, az özvegy, feleségül vette
az öregotthont, mondta Bella Pista,
tizenhét évet töltött hanyatt fekvve,
egykori rab, elszigetelve újra,
most ő zárta ki azt, ki őt bezárta,
mintha maga a világ lenne smasszer,
ha fölkerestem minden évben egyszer,
vadászregény volt szekrényén becsukva,
nem kísérhettem utolsó útjára,
mert éppen gerincsérővel operáltak,
88 év Tóth Bálint, február 14.*